

II./2021

POROČILA IZ SVETA

Izdala za uporabo pri bogoslužju: KAC v RS
Njegoševa cesta 15, 1000 Ljubljana

3. april 2021

DEKLETA ALI BOG?

Trinidad in Tobago, Daniel Amattaeran, 29

Adventistični nauki so bili verjetno Trinidadu in Tobagu predstavljeni okoli leta 1879 z literaturo, ki je prispela iz Anglije. Leta 1880 ali 1881 so se v Tobagu zbrali posvečevalci sobote, ki jih je vodil James R. Braithwaite. Adventistično literaturo je do zgodnjih 1880 let v Trinidad in Tobago pošiljala Mednarodna misijonarska družba v Združenih državah Amerike. Prvi določen pozitiven odziv na adventistične nauke v Trinidadu in Tobagu je prišel zaradi knjige Ellen White Očaki in preroki, ki jo je prejel nekdo, ki je postal prvi posvečevalec sobote na otoku.

Ko je imel Daniel 11 let, ga je deček iz soseske seznanil s hip hop plesom v surinamski prestolnici Paramarebu.

Daniel je ples že videl po televiziji, nikoli pa v živo. Navdušen je bil nad obrati, stojjo na rokah in tem, da so ljudje skakali po eni roki. Opazil, je, da dekleta rada gledajo ta ples, on pa si je želel, da bi bil center njihove pozornosti. Naučil se je plesati. Ljubil je ples in zmagal na krajevni prireditvi *Pokaži, kaj znaš* ter celo zadel potovanje na Nizozemsko. Postajal je vse bolj priljubljen, dekleta so se gnetla okoli njega.

Ko je neki večer sedel na postelji in razmišljal, je slišal glas, ki ga je vprašal: "Kaj želiš doseči v življenju?"

Presenečen se je spraševal, ali bi bil to lahko glas Svetega Duha. Starši so ga kot dečka vodili v cerkev, a je sam že dolgo ni obiskal. Zamisel, da je z njim govoril Sveti Duh, mu ni bila všeč. Imel je rad slavo in posvetno zabavo.

"Bog, ne zdaj, ne zdaj," si je govoril Daniel. Odločil se je plesati do starosti, ko pa ne bi več mogel plesati, pa bo hodil v cerkev.

Potem so se začele njegove nočne more, sanjal je, da ga napadajo demoni. Neko noč je sanjal o drugem Kristusovem prihodu. Videl ga je v belem na oblakih. Svet je bil v plamenih, ljudje pa so kriče tekali sem in tja.

Daniel se je prebudil z razbijajočim se srcem. "Pogubljen sem, pogubljen sem, pogubljen," je pomislil. "Moram se vrniti k Bogu."

Pa se ni.

Minilo je nekaj let. Pri 19 letih se je preselil k nekrščanskim sorodnikom, da je obiskoval fakulteto. Neki dan je na mizi opazil zgoščenko z naslovom "Resnica o hip hopu". Bil je presenečen, da je bil krščanski izdelek v nekrščanskem domu. "Kdo je to kupil?" je vprašal sorodnike. Nihče ni vedel, od kod se je pojavila zgoščenka.

Daniel si jo je ogledal in osupnil, ko je slišal, da ima hip hop mafijske korenine in je povezan z umori, nasiljem in nezakonitimi mamili. Bil je zmeden. Razmišljal je: "Zdi se, da je hip hop povezan z grešnimi rečmi. To mi ni všeč. Mislil sem, da gre samo za petje in zabavo in veliko deklet."

Prijatelja s plesa je povprašal, ali vsebina zgoščenke drži. "Seveda ne," je odgovoril. "Sploh pa, komu mar?"

Daniel je še naprej plesal – začel pa je tudi obiskovati cerkev z bratranцем adventistom. Po mesecu dni evangeljskih srečanj je vstal, ko je pastor prosil, naj pridejo naprej vsi, ki bi se želeli krstiti. Ves se je tresel. Čutil je, da se v njegovih mislih bojujeta dva glasova.

"Ali boš zaradi tega opustil ples?" je spraševal eden. "Ali boš pustil denar, dekleta in slavo?"

"Izberi Jezusa," je šepetal drugi glas. "On je edina pot."

Ko je omahoval, ali naj gre naprej, je pastor povabil k sebi vse, ki še omahujejo.

Daniel je pomislil na denar, slavo in dekleta – in sedel.

Tisti večer je doma padel na kolena in molil: "Bog, če želiš, da se spokorim, mi jutri pokaži znamenje. Daj mi moč, da grem naprej, če bo pastor znova podal vabilo.

Naslednji večer je pastor znova povabil. Daniel je vstal in se močno tresel. Spet je začutil dva nasprotujoča si glasova.

Molil je: "Bog, daj mi moč, da naredim prvi korak."

Tedaj je začutil nežni sunek v hrbet. Naredil je korak naprej. Po tem je bilo lažje narediti drugi korak in kmalu se je znašel spredaj.

Danes ima Daniel 29 let in se usposablja za pastorja na Južno-karibski univerzi. Sam sebe imenuje Facebook-ov evangelist, saj že

šest let objavlja navdihujoče videe in proučuje Sveto pismo. Sad tega je 24 krščenih.

"Bog je bil milostljiv z menoj," pravi. "Zato resno jemljem to poslanstvo."

Hvala za vaš dar trinajste sobote pred tremi leti, s katerim smo postavili prvi molitveni dom na Južno-karibski univerzi v Trinidadu in Tobagu, kjer študira Daniel. Hvala, da se boste v tem daru spomnili univerze ter nam pomagali odpreti središče vpliva Boljše življenje v študentskem naselju, kjer se bodo študentje usposabljali za misijonarje.

10. april 2021

STRELJANJE

Trinidad in Tobago, Chenelle Spooner, 31

Trinidad in Tobago, ki ju poseljujejo pretežno ljudstva afriškega in avtohtonega porekla, ima zaradi velikih zalog goriva in plina dohodek na prebivalca precej nad povprečjem Latinske Amerike in Karibov. Vendar je država zaradi odvisnosti od teh zalog ranljiva za svetovne cene surove nafte. Padec cen v osemdesetih in devetdesetih letih je povzročil velik zunanji dolg in povečal brezposelnost.

Trinidad in Tobago sta glavni pretovorni točki za kokain in ju kakor druge države tega področja prizadeva nasilje, povezano z drogami in tolpmi. Uradni jezik je angleščina, večina pa govori trinidatsko angleščino, kreolščino.

Leta 1498 je otoke obiskal Krištof Kolumb. Po legendi je Trinidad poimenoval po treh vrhovih na jugovzhodnem delu, Tobago pa po tobačni pipi tistih krajev.

Enaintridesetletna Chenelle je med usposabljanjem učiteljev v Port of Spain, prestolnici Trinidada in Tobaga, zaslišala glasno reševanje strelav polavtomatskega orožja.

Učitelji so skočili na noge in stekli k oknu v tretjem nadstropju. Po ulici je proč od belega avtomobila tekel moški. Strelji so prihajali iz avtomobila. Nekaj učiteljev je prestrašeno vpilo, vsi pa so se sklonili na varno, ko je avto peljal mimo šole. Čakali so dve dolgi minuti. Končno je glasno reševanje prenehalo, Chenelle pa je slišala prestrašeno vpitje otrok. Zajokala je. Že drugič v sedmih mesecih, je slišala strele. Učitelji so šli nadstropje nižje tolažit prestrašene otroke. Chenelle, ki je pomagala pri usposabljanju, je zapustila šolo. Zunaj so bili že policisti in prosili lastnike parkiranih avtomobilov, naj jih premaknejo. Njej pa niso dovolili, da bi se avtu približala.

"Ali ne morem vsaj videti svojega avta?" je vprašala.

Policist jo je odpeljal do njenega črnega vozila. Okna so bila prestreljena. Chenelle je bila pretresena. Avto je kupila pred manj kakor dvema letoma.

Chenelle je kasneje izvedela, da so krogle zadele dva človeka, eden od njiju je bil otrok. Ni pa nihče umrl. Tisti popoldan je bilo veliko otrok opravičenih pouka, da bi učitelji lahko opravili usposabljanje. Njen avto je utrpel veliko škodo, ker se je moški, na katerega so streljali, iz svojega avta umaknil v zavetje njenega.

Tisti večer se je Chenelle doma zahvalila Bogu za zaščito.

"Hvala, Bog, da si rešil mene in ljudi, ki so bili tisti čas blizu streljanja," je molila. "Hvala, ker boš še naprej varoval moje življenje."

Ko je razmišljala o napadu, se je spomnila pogovora, ki ga je imela dan poprej. Med čakanjem, da ji v avtomobilu zamenjajo olje, sta z mehanikom razpravljala, da ljudje jemljejo avtomobile vse preresno in jih postavljajo celo pred Boga. Med pogovorom mu je Chenelle povedala o streljanju na avtocesti pred sedmimi meseci. Avto, ki je bil udeležen v streljanju, je zadel levo stran njenega avtomobila in ga močno poškodoval. Po tisti nesreči se je Chenelle odločila, da ji je Kristus pomembnejši od avtomobila. "Že jutri lahko ostanem brez avta, a Kristus varuje moje življenje in njemu bom služila," je še rekla mehaniku.

Naslednji dan, 12. junija 2019 pa je prišlo do streljanja pred šolo.

Po tem dogodku so sodelavke Chenelle svetovale, naj proda avto.

"Prodaj ga, ker ima demonsko energijo," je rekla ena.

"Da, reši se ga, nekaj je narobe s tem avtom," je dodala druga.

Chenelle pa za to ni videla razloga. "Ne gre za avto," je odvrnila. "Ne smemo se osredotočati na materialno. Osredotočajmo se na Boga." Sama verjame, da je njen avto priča Božji dobroti.

"Bog nas varuje, ko ohranjamo svojo vero in tudi v težavah oznanjamo njegovo ime," pravi.

Hvala za vaš dar trinajste sobote pred tremi leti, s katerim smo postavili prvi molitveni dom na ozemlju Južno-karibske univerze in v Chenellini domovini – Trinidadu in Tobagu. Hvala, da boste mislili na univerzo tudi to četrtoletje, ko boste prispevali dar trinajste sobote. S tem darom bomo odprli središče vpliva Boljše življenje ob univerzi, kjer se bodo študentje usposabljali za misijonarje.

17. april 2021

BOG SE NE MOTI

Trinidad in Tobago, Crystal White, 32

Med letoma 1802 in 1814 je Britanija od Španije oziroma Francije najprej dobila Trinidad in nato Tobago, leta 1889 pa sta bila Trinidad in Tobago združena v britansko kolonijo. Država je leta 1976 postala neodvisna republika.

Suženstvo je bilo v njej odpravljeno leta 1834, pogodbene delavce pa so vozili iz Indije, da so delali na plantažah sladkornega trsa. Danes so Hindujci četrtna prebivalstva.

Trinidad in Tobago imata največ naravnega asfalta na svetu. Jezero Pitch of La Brea na jugu Trinidada meri 40 hektarjev, globoko pa je do 76 metrov in po ocenah vsebuje 10 milijonov ton vode. Legenda pravi, da je asfalt odkril sir Walter Raleigh, potem ko so mu ta kraj pokazali domorodci. Tu so tudi naravni bazeni žvepla, ki slovijo po zdravilnih lastnostih.

Veliko otrok na karibskih otokih ima vzdevke. Crystal White ima sestro Catherine. Vsi pa jo kličejo Polly, ker je podobna papigi in veliko govori. Crystal ima še eno sestro Rochelle. Vsi pa jo kličejo Mopsi, ker je suhljata kakor metlin ročaj. Oče jo kliče Ugly (Grda). Ta vzdevek ji je prilepil, ko je neki dan sedela na stopnicah pred njihovo hišo v vasi Camuto. Ko je šel mimo nje, jo je potrepljal po nogi.

"Hej, Grda," je rekel. Crystal je bilo hudo. Že otroci v šoli so jo klicali z raznimi vzdevki, zdaj pa se celo doma iz nje norčuje njen lastni oče. "Nisem grda," se je uprla. Oče ni razmislil o svojih besedah.

"Si najgrši otrok med vsemi mojimi otroki," je dejal. Crystal je bilo še huje. Oče je imel deset otrok. Zdaj se je dejansko počutila grdo.

Očetove besede so ji spremenile življenje. Zapadla je v depresijo in razmišljala o samomoru. Stradala se je, ker je mislila, da bo lepa, če bo suha. Vsak dan je po pouku strmela v ogledalo v sobi in se mučila.

"Zakaj mora biti tvoje čelo tako veliko?" je razmišljala, po licih pa so ji tekle solze. "Zakaj moraš imeti tako velike zobe? Zakaj si tako debela?"

Ko je neki dan stala pred ogledalom in se črtila in jokala, je zaslišala pesem z radia.

"Nikdar ne pozabi, da si čudovita," je pel pevec. "Nikdar ne pozabi, da si neustrašna in te je Bog čudovito ustvaril. Si otrok Jezusa Kristusa, Gospoda."

Besede so Crystal presenetile. Pomislila je: "Če me je Bog čudovito in neustrašno ustvaril, jaz pa črtim vse to, v bistvu govorim, da se je Bog zmotil."

Še bolj je zajokala in prosila Boga za odpuščanje. Solze žalosti in usmiljenja so se spremenile v solze radosti. Odločila se je sebe videti s Kristusovimi očmi in ne z očmi ljudi. Prvič v življenju je v sedemnajstem letu začela nase gledati skozi Jezusove oči. Besede Psalma 139,14 so dobile povsem nov pomen in brala jih je z veseljem: "Zahvaljujem se ti, ker sem tako čudovito ustvarjen, čudovita so tvoja dela, moja duša to dobro pozna."

Znova je začela jesti. Koruzna juha s krompirjem, kasavo, korenjem, bučo in repo je bila odličnega okusa!

Nič več ne misli, da je ničvredna. Spet je našla smisel življenja. Namesto da bi se sama sebi smilila, se je naučila vse izročiti v Božje roke. Začela je zaupati Bogu, da bo zadovoljil njene vsakodnevne potrebe in bo v njeno življenje vnašal radost. Spoznala je, da ji nihče ne more vzeti veselja, ki prihaja od Boga.

Kadar jo je kdo obkladal z vzdevki, je to preprosto prezrla. Ko ji je Oče rekel "grda", se je spomnila, da jo je ustvaril Bog. "Takšno me je ustvaril Bog," si je rekla. "In Bog ne dela napak." Danes ima Crystal 33 let in je vodja cerkve ter rada pripoveduje mladim o svojem Bogu, ki se ne moti. "Ko sem bila mlada, sem imela občutek, da ni nikogar na moji strani," pravi. "Želim biti ta, ki drugim pove, da ima Bog načrt zanje, kakor ga je imel z mano."

Hvala za vaš dar trinajste sobote pred tremi leti, s katerim smo postavili prvi molitveni dom na ozemlju Crystaline Južnokaribske univerze v Trinidadu in Tobagu.

Prav tako hvala, ker se spomnite univerze z darom trinajste sobote tega četrtertja, s katerim bomo odprli središče vpliva Boljše življenje, kjer se bodo študentje učili postati Jezusovi misijonarji.

24. april 2021

EKSPLOZIJA PLINSKE JEKLENKE

Trinidad in Tobago, Noelia Southwell, 35

Del najkakovostnejšega kakava na svetu naj bi prihajal iz Trinidada in Tobago; slavna sorta trinitario je glavna sestavina visokokakovostnih čokolad po vsem svetu.

Paprika sorte Moruga Scorpion iz južnega Trinidada je uradno druga najbolj pekoča paprika na svetu, saj dosega 2 milijona enot na lestvici Scoville. Za primerjavo, paprika beleži 0-100, jalapeno pa lahko doseže 10.000.

Po podatkih Združenih narodov je Trinidad in Tobago najsrečnejša država v Karibih.

Noelia je želela skuhati sobotno kosilo, preden bi v vasi Chase zašlo sonce. Delala je kot glavna svetopisemska delavka pri evangelizaciji, ki je obrodila 25 krstov. Zdaj jo je ženska, ki je razmišljala o krstu, v petek zvečer povabila k sebi na proučevanje Svetega pisma.

Noelia je pripravljala priljubljeno gvajansko jed na plinskem štedilniku v najetem stanovanju. Čakala je, da se spečejo sladki krompir, kasava, eddo in trpotec. Za njeno posteljo je zapiskal telefon in naznanil sporočilo. Obrnila se je, da bi pogledala, tedaj pa...

BUM!

Stanovanje je stresla močna eksplozija. Sila detonacije je vrgla Noelio čez sobo, in je pristala s hrptom ob steni.

Ko je zdrsula po steni, jo je nevidna roka postavila na noge in jo odločno potisnila nazaj čez sobo, polno ognja, ter skozi vrata. Zunaj je Noelia vpila na pomoč. Njene besede so bile nerazumljive, a sosodje so opazili plamene, ki so švigali iz njenega stanovanja. Nekdo je poklical reševalce, dispečer pa je svetoval, naj Noelio hladijo z vodo do prihoda reševalnega vozila. Nekdo je začel Noelio polivati z vodo iz vedra, druga dva pa sta se trudila pogasiti ogenj v stanovanju. Noelia je bila hvaležna za hladno vodo. Zdelo se ji je, da ji bo glavo razneslo, koža pa jo je pekla. Utrpela je opekline druge stopnje.

Reševalno vozilo je z njo pohitelo v najbližjo kliniko za nujne primere, ker je bila bližja kakor bolnišnica. Morali so jo stabilizirati.

Zdravnik je reševalce povprašal, kaj se je zgodilo. "Razneslo je plinsko jeklenko, ko je doma kuhala," je odvrnil reševalec. "Kako to, da je v enem kosu?" se je nejeverno čudil doktor. "Lahko bi umrla. Nihče ne preživi eksplozije plinske jeklenke. Noelia je slišala pogovor in se tiho zahvalila Bogu za rešitev. "Prav gotovo imaš načrt z mojim življenjem," je molila. "Zato si me tudi rešil."

Ko je bilo njeno stanje stabilno, so jo poslali v bolnišnico. Kasneje tisti večer je prijateljica iz cerkve Noelio povabila na svoj dom. Noelia je z veseljem zapustila bolnišnico, a bolečine so bile strašanske. Verniki so bili pretreseni, ko so izvedeli za eksplozijo in jo v soboto videli. Molili so z njo in peli pesmi.

Do sončnega zahoda Noelia ni več mogla hoditi. Noge so otekle kakor baloni in imela je občutek, da so izredno težke.

Ves mesec so se vernice čez dan izmenjavale pri Noelii. Tudi pastor jo je obiskal in z njo molil. Okrevanje je bilo nepričakovano hitro. Po mesecu in pol je znova hodila in kmalu je bila kakor pred nesrečo. Zdravnik se je čudil, kako hitro se je celila njena koža.

"Srečo imate," je rekel. "Ne verjamem v srečo," je odvrnila Noelia. "Verjamem v Božje blagoslove. To je odgovor na molitve vernikov."

Po eksploziji se je Noeliin odnos z Bogom spremenil. Saj ga je vedno ljubila, a zdaj mu je povsem zaupala. Prenehala je skrbeti za vsakodnevne zadeve in se zavedala, da jo je Bog rešil z namenom, in mu lahko zaupa. Devet mesecev po nesreči je ženska, s katero se je nameravala srečati na dan nesreče, izročila srce Kristusu.

Danes Noelia služi Bogu z vsem srcem. Pomaga voditi središče vpliva, kjer pomagajo nekristjanom.

"Nič mi ne more preprečiti opravljati dela za Boga," pravi.

Del daru trinajste sobote bo namenjen odprtju središča vpliva Boljše življenje na Univerzi Trinidad in Tobago, kjer se bodo študentje usposabljali za misijonarje. Hvala, da podpirate misijonstvo s sobotnošolskimi darovi.

1. maj 2021

BOG JE ZASLUŽEN

Trinidad in Tobago, Shinell Davis, 29

Moja desetletna sestra Shakira se je začela pritoževati nad bolečinami v hrbtu, potem ko ji je spodrsnilo na mokrih tleh pred našo hišo v Morveantu.

Mislili smo, da si je nategnila mišico, in ji dali tablete proti bolečinam. Ta pa niti po tednu dni ni minila, zato smo jo peljali v bolnišnico. Zdravnik ji je predpisal še več sredstev proti bolečinam. Shakira je prenehala jesti in otekel ji je trebuh. V bolnišnici je zdravnik izjavil: "Mislim, da ima raka."

Kljub operacijam je ostala vesel otrok in se je trudila biti najbolj radostna oseba v bolniški sobi. Zdravniki so jo imeli nadvse radi. Po letu dni so jo razglasili za zdravo.

Čez nekaj mesecev po prihodu domov se je rak vrnil. V bolnici sem preživela z njo veliko noči. Spomnim se, kako je ječala: "Moj hrbet, moj trebuh, moj hrbet, moj trebuh." Zelo jo je bolelo. Zdravnik je uredil vse za operacijo. "Mama, nočem te operacije," je prosila Shakira. "Ampak potrebujemo jo, da boš lahko živela," je odvrnila mati. Shakira je mesec dni po operaciji umrla. Bila sem na poti v bolnišnico, ko je poklicala mama in mi sporočila novico. Jokala sem. Mama pa ni jokala.

"Mama, ali je kaj narobe?" sem vprašala na pogrebu. "Zakaj ne jočeš?" Nikoli ni odgovorila. Po štirih mesecih je mami otekel gleženj. Dva tedna je ostala v bolnišnici in zdravnik je potrdil depresijo zaradi Shakirine smrti. Predpisal je svetovanje, mama pa ga ni hotela obiskovati. Pol leta pozneje je umrla.

Izguba matere tako kmalu po sestriini smrti me je uničila. Stvari pa so se še poslabšale. Pogosto me je obiskal bratranec Mark in me poskušal razvedriti in preusmeriti misli z dveh tragičnih smrti. Šest mesecev po mamini smrti je umrl v avtomobilski nesreči.

Bolečina v meni je bila neznosna. Moj fant je imel po rokah, prsih, hrbtu in ustih veliko tetovaž. Vedela sem, da to boli, pa sem se odločila, da bi mi morda tetovaža lahko olajšala bolečino.

Preluknjala sem si nos. Pa ta bolečina ni bila dovolj, zato sem si ga dala preluknjati še enkrat. Potem sem si preluknjala ušesa in dala narediti tetovažo na prsih. Bolečina je vztrajala.

Potem je utonil moj fant. Ko so me poklicali, nisem mogla verjeti. Spomnila sem se sestre, mame in bratranca. Zdaj pa je umrl še moj fant. Začela sem vpiti.

Poklicala sem v službo in sporočila, da me tisti večer ne bo na dogovorjeni dogodek, ker moram v bolnico na prepoznavo fantovega trupla. Nadrejena mi je dejala, naj počakam na njenega nečaka Marca. "Prišel bo pote," je rekla.

Videti fantovo truplo je bilo zame preveč. Nisem več imela razloga za življenje. Štiri mesece kasneje sem imela spontani splav.

Življenje se je zdelo temno, Marc pa je vanj vnesel nekaj svetlobe. Vsak dan me je obiskal in z menoj prebral nekaj vrstic Svetega pisma. "Ali si že slišala za Jn 3,16?" je vprašal. "Pravi: 'Bog je namreč svet tako vzljubil, da je dal svojega edinorojenega Sina, da bi se nihče, kdor vanj veruje, ne pogubil, ampak bi imel večno življenje.'" Marc me je neki dan odpeljal na obisk k svojim staršem. Njegov oče je prisluhnil moji žalostni zgodbi in mi dal telefonsko številko. "Če boš potrebovala koga za pogovor, me pokliči," je dejal. "Vzemi si čas. Bog ima načrt zate." Potem me je Marc pogosto vodil k staršem. Všeč so mi bili in rada sem jih poslušala govoriti o Bogu. Ko smo se neki dan pogovarjali, sem vprašala, ali bi lahko šla z njimi v cerkev.

"Seveda!" sta vzkliknila. Marc ni rekel ničesar.

Naslednjo soboto sem šla v cerkev z Marcom in njegovimi starši.

Ko smo teden za tednom obiskovali bogoslužja, sem znova začutila srečo. Zdelo se je, da so pridige prav zame. Moja bolečina je popustila. Vsak dan sem brala Sveto pismo in nauke ter iskala odgovore o življenju. Neko soboto je pastor povabil ljudi, da izročijo srce Jezusu s krstom. Takoj sem vstala. Vedela sem, da želim živeti za Jezusa. Tudi Marc je vstal.

Pozneje sem izvedela, da je Marc pred petimi leti prenehal hoditi v cerkev in se je vrnil, ko sem jaz prosila, da bi šli. Marcovi starši so bili presrečni. Molili so, da bi se Marc vrnil k Jezusu.

Z Marcom sva se krstila isti dan in 11 mesecev pozneje poročila.

Včasih ljudem rečem: "Še sanja se vam ne, kaj prestajam." Potem jim povem svojo zgodbo in rečejo: "Vse to si preživela? Kako da si še vedno živa?" In jaz odgovorim: "Bog je zaslužen za to. On mi je dal novo življenje."

Dar trinajste sobote bo pomagal odpreti središče vpliva Boljše življenje, kjer se bodo študentje usposabljali za misijonarje v Trinidadu in Tobagu.

8. maj 2021

SMRTONOSEN ŠKORPIJONOV PIK

Kolumbija, Carlos Reyes, 39, and Luz Murillo, 34

Leta 1894 je Frank C. Kelley iz ZDA odšel v Bogoto kot samostojni misijonar, stroške je plačeval s poučevanjem angleščine in prodajo fotografskega blaga. Za nekaj časa se je vrnil v ZDA, se poročil in vrnil v Kolumbijo. Ker se je ženino zdravje poslabšalo, sta se leta 1899 vrnila v ZDA. Potem pa spet odšla nazaj v Kolumbijo leta 1920, kjer sta delovala dve leti in pol, preden sta se leta 1923 dokončno vrnila.

V začetku devetnajstega stoletja so adventisti odšli na otoka San Andres in Providencia, ki pripadata Kolumbiji, vendar ležita severno od Paname. Leta 1901 je S. Parker Smith (sin Uriaha Smitha) z ženo v San Andresu odprl šolo. Leta 1908 je Smith v reviji Review and Herald zapisal, da je na San Andresu cerkev z 19 verniki in večja na Providencii, in da se adventistično delo v glavnem širi s šolo na otokih. Med letoma 1916 in 1917 se je v celinsko Kolumbijo odpravilo več kolporterjev.

Približno 90 % Kolumbijcev je kristjanov, večinoma so verniki Rimskokatoliške cerkve (71 %–79 %), z veliko manjšino protestantov (17 %). Preostalo prebivalstvo so ateisti ali agnostiki ali trdijo, da verjamejo v Boga, vendar ne sledijo določenemu verstvu, delček odstotkov jih pripada nekrščanskim verstvom. Več kakor 35 % tistih, ki trdijo, da verujejo, poroča, da niso dejavni v svoji veri.

Bilo je okoli 7 zvečer, pastor Carlos in njegova žena Luz sta se pripravljala na spanje. Morda kdo misli, da je to prezgodnja ura za spanje. A pastor Carlos in njegova soproga živita na oddaljenih hribih Kolumbije, kjer delujeta kot misijonarja domorodnemu ljudstvu Embera. Tam se vsi odpravijo spat zgodaj.

Nenadoma je nočno tišino prekinilo glasno in razburjeno udarjanje po vratih. "Pastor! Pastor!" je vpila ženska. "Pridi ven! Pridi ven!" Luz je odprla vrata. Zunaj je stala Candida, vernica cerkve. "Otroka je pičil škorpion!" je dejala Candida, in v očeh je bilo videti strah.

Pastor Carlos in Luz sta se hitro oblekla. Ko je pastor pograbil svetilko, je Luz, ki je po poklicu medicinska sestra, stekla v kuhinjo in pograbila česen, posodo z vodo in kapalko.

Candida ju je vodila v otrokov dom. Vsi trije so previdno hodili v temni noči. V travi prežijo kače in škorpijoni. Ko so prispeli na otrokov dom, so tam našli samo mamo in njenega enoletnega otroka. Oče se je odpravil po vrača. Mati je otroka držala v naročju. Otrok je postajal vijoličen in se nekontrolirano tresel. "Položila sem ga v visečo mrežo in nisem opazila škorpijona," je hitela pojasnjevati mama v solzah. "Zavpil je in ko sem ga pobrala, sem videla škorpijona." Na tleh je pokazala negibno gmoto pohojenega škorpijona. Ubila ga je s škornjem. Luz je mami vzela otroka in si ogledala vbodno rano. Njeno čelo se je od zaskrbljenosti nagubalo. Otrok je umiral. "Molimo," je predlagala. Mati je s pomodrelim, drgetajočim otrokom v naročju spustila na kolena. Pastor Carlos, Luz in Candida so se ji pridružili in se prijeli za roke. "Gospod, tvoja je moč in Ti si edini, ki lahko pozdravi tega otroka," je molil pastor Carlos.

Luz je izmila otrokovo rano. Strla je česen in ga nanese na njo. Potem je pomešala česen in vodo iz steklenice ter to s kapalko spustila v otrokova usteca. Potem je pastor Carlos ponovno molil. Z Luz sta izmenično izmivala rano, kapala česen v usta in vedno znova molila celo uro. Postopoma se je otrokova tresavica umirila. Njegova vijolična koža se je znova obarvala zdravo rožnato. "Zdaj ga lahko podojite," je rekla Luz in podala otroka materi. Mati si je tesno privila dete in deček je začel piti. Družina ni potrebovala vrača. Nebeški Bog je mogočnejši.

Pastor Carlos je še enkrat molil, tokrat veselo molitev zahvale.

"Hvala ti, Gospod, da si uslišal naše molitve za tega otroka," je molil. "Prosimo te, da ta čudež uporabiš za dosego src ljudi v tej družini, da bodo razumeli, da si resnično Bog."

Del daru trinajste sobote bo pomagal odpreti središče vpliva Boljše življenje na Kolumbijski adventistični univerzi, kjer se bodo študentje usposabljali za misijonarje, kakršen je Carlos. Tudi sam Carlos je diplomiral na njej. Hvala, da boste radodarno priložili dar trinajste sobote.

15. maj 2021

POSOJA RIŽA IN SLADKORJA

Kolumbija, Maria Tordecilla, 35

V Kolumbiji je uradni jezik kastiljska španščina in veliko truda so vložili, da so ohranili njeno jezikovno čistost. V Kolumbiji je tudi več kakor 180 avtohtonih jezikov in narečij. Stopnja pismenosti je v Kolumbiji višja kakor povprečje po svetu, bere in piše namreč več kakor 94 % ljudi.

Kolumbija slovi po dveh rečeh, ki ju izvaža: proizvaja svetovno znano kavo in je glavni vir smaragdov.

Kolumbijo so vse do prihoda Špancev v 15. stoletju poseljevala polnomadska plemena. Neodvisnost od Španije je dosegla 20. julija 1810 in leta 1886 je bila ustanovljena Republika Kolumbija.

Nekateri študentje potrebujejo več pomoči kakor drugi. Beatrice, mati dveh otrok, je dober primer tega. "Ali si lahko sposodim nekaj riža?" je vprašala Beatrice najemodajalko Mario.

Maria, študentka, ki je oddajala sobe v svoji veliki hiši v Monetii v Kolumbiji, ji je izročila riž. Nekaj dni pozneje se je Beatrice vrnila po nekaj drugega. "Ali si lahko sposodim kaj sladkorja?" je vprašala. Maria ji je dala sladkor. Potem je Beatrice potrebovala banane in še več riža in sladkorja. Maria je rada pomagala Beatrice. Ob vsakem pogovoru je molila, da bi zvesto sledila Kristusovi metodi doseganja ljudi. Prebrala je opis Kristusove metode v knjigi Ellen G. White z naslovom Zdravje na dosegu roke, str. 87, kjer piše: "Samo Kristusov način dela bo zagotovil pravi uspeh v pridobivanju ljudi. Zveličar se je družil z ljudmi kot tisti, ki jim želi dobro. Pokazal je svoje sočutje do njih, stregel njihovim potrebam in pridobil njihovo zaupanje. Potem jim je velel: 'Pojdite za menoj!' (Mt 9,9)"

Ko je bila Maria sočutna in je zadovoljevala Beatricine potrebe, sta postali pravi prijateljski. Ko je Mariina cerkev organizirala evangelizacijo, je povabila Beatrice. Ta je uživala na srečanjih in skupaj sta začeli proučevati Sveto pismo. Čez nekaj časa se je Beatrice krstila. Molitev in proučevanje Svetega pisma so se nadaljevali in čez čas sta

se krstila tudi Beatricin 12-letni sin in 8-letna hči. Tudi drugi študenti iz iste hiše so se pridružili proučevanju Svetega pisma in skupina je kmalu štela 30 ljudi. Potem je Mariino pomoč potreboval drug študent. Rotil jo je, naj gre z njim na univerzo kot njegova moralna podpora, ko bo govoril z dekanjo. Ko sta prispela na univerzo, dekanji ni bilo jasno, čemu je zraven Maria. "Kdo je ta ženska?" je vprašala mladeniča. "Ona vodi mojo skupino za proučevanje Svetega pisma," je odvrnil. Presenečena dekanja je zastavila še nekaj vprašanj. Maria je pojasnila, da se skupina univerzitetnih študentov shaja enkrat na teden k proučevanju Svetega pisma na njenem domu in da so tudi podporna skupina. "Kako lepo!" je odvrnila dekanja. "Ni veliko ljudi, ki bi dandanes nesebično pomagali." Mario je prosila, da proučevanje Biblije preseli na univerzo. "Saj so člani skupine navsezadnje študenti," je dejala.

Univerza je skupino namestila v študentski študijski center, pokrito strukturo s stoli. Ker ni sten ali vrat, lahko mimoidoči študenti opazijo srečanja in kar nekaj jih je zaprosilo za pridružitve. Skupina se je razširila na 40 ljudi, med njimi so bili tudi trije profesorji.

Med temi je Rosa, Mariina sošolka, ki se sprva ni želela pridružiti sestankom. Maria ni bila zaskrbljena, ali se bo Rosa pridružila; samo njena prijateljica je želela biti. Zato jo je klicala, ji poslala kakšno sporočilo. K sebi domov jo je vabila na kosila. Rosa pravi, da se je bala brati Sveto pismo, ker ni hotela razočarati Jezusa. Končno pa se je pridružila mali skupini. Med proučevanjem Biblije in molitvijo so se njene solze osušile, vera v Jezusa pa pojavila. Po nekaj mesecih je izročila srce Jezusu in se krstila.

Maria je bila zelo vesela, da je Rosa izročila srce Jezusu. V treh letih od začetka skupine za proučevanje Svetega pisma je bila Rosa deseta, ki se je krstila. Maria zatrjuje, da je skupina imela uspeh zgolj zaradi Kristusove metode.

"S Kristusovo metodo sem poiskala Roso in jo poklicala," pravi. "Kristusovo metodo uporabim prav pri vsaki osebi v naši skupini. "

Del daru trinajste sobote bo namenjen odprtju središča vpliva Boljše življenje na Adventistični univerzi v Kolumbiji, ki je samo dve uri vožnje z letalom oddaljena od Mariinega domačega kraja. Hvala, ker načrtujete radodarno prilaganje daru trinajste sobote.

22. maj 2021

ALI SI PRIPRAVLJEN NA SMRT?

Mehika, Roger Pech, 52

Najzgodnejše misijonarsko delo adventistov sedmega dne v Mehiki sega v leto 1891, ko je ameriški krojač S. Marchisio odšel v Mexico City prodajat angleško izdajo knjige "Veliki boj". Dve leti kasneje, leta 1893, je skupina misijonarjev, med katerimi so bili Dan T. Jones, dr. Lillis Wood, Ida Crawford, Ora Osborne in Alfred Cooper z ženo, prispela v Guadalajaro in pomagala odpreti zdravniško misijo in šolo. Kasneje se je klinika razvila v Guadalajara Sanitarium. The Review and Herald (10. julij 1894) je o tem podvigu poročal kot o prvem adventističnem poskusu zdravniškega misijonarskega dela zunaj ZDA.

Kaplan Roger vsak dan obiše vse bolnike v adventistični bolnišnici s 40 posteljami v mehiškem mestu Villahermosa. Na ta določen dan se je kaplan Roger ustavil ob postelji novosprejetega bolnika, 80-letnega možakarja po imenu Jose. Jose ima sladkorno bolezen in visok krvni tlak. Je zelo slaboten.

Pastor Roger je malo poznal Josea. Ostareli možakar je preteklih 20 let živel s sinom adventistom, ki je zdaj stal ob njegovi postelji. Njegova vnukinja pa je bila v bolnišnici zaposlena kot medicinska sestra. Proučeval je Sveto pismo in obiskoval evangelizacijo. Poznal je adventiste, a se nikoli ni odločil, da bi srce izročil Jezusu.

Kaplan Roger je spregovoril nežno, a neposredno. "Ali si pripravljen na smrt?" je vprašal. "Ali čutiš, da ti je odpuščeno? Ali si pripravljen, da boš prišel v nebesa?" "Vem, da bom umrl, ampak pripravljen še nisem," je odgovoril Jose. "Mislim, da moji grehi niso odpuščeni." Potem se je sinu in vnukinji zahvalil, da sta ga pripeljala v adventistično bolnišnico. Bogu se je zahvalil za fizično in duhovno moč. Kaplan Roger je dodal: "Lepo, da si hvaležen družini, ker lepo skrbijo zate, in se zavedaš, da to počne tudi Bog, a zakaj se še nisi odločil Jezusu izročiti srca?"

Jose je odvrnil, da je vse življenje pripadal drugi krščanski verski skupini. "Z vnukinjo sem hodil na evangelizacije in ni se mi zdelo, da bi moral narediti še kaj," je dejal.

Kaplan Roger je Josea pogledal naravnost v oči.

"Če še nisi pripravljen na smrt in imaš občutek, da tvoji grehi niso bili odpuščeni, moraš narediti kaj več kakor samo obiskati evangelizacije," je dejal. "Narobe je to, da življenja še nisi izročil Jezusu."

Jose je začel razmišljati. Po premisleku je odvrnil: "Mogoče potrebujem prav to." "Oče pozna Boga," je rekel sin, Jose mlajši. "Proučeval je Sveto pismo in obiskal veliko evangelizacij. Samo odločiti se še mora."

"Zdaj je pravi čas za to odločitev," je dejal kaplan Roger. Morda ne bo druge priložnosti. Če se odločiš, te bom osebno krstil."

Še isti večer je Jose sklenil življenje s krstom izročiti Jezusu. Kaplan Roger je molil, da bi Bog Joseu omogočil fizično moč za krst.

Naslednji dan je kaplan Roger stopil v Josejevo sobo. Jose se je bolje počutil in še vedno se je želel krstiti. Kaplan Roger je izpolnil krstne obrazce in vprašal, ali Jose daje častno besedo, da bo obljubo izpolnil. "Vsekakor, da" je odvrnil Jose. Krstil se je teden dni po prihodu iz bolnišnice. Na dan svojega krsta je bil izredno vesel. Ko se je rokoval s kaplanom, je dejal: "Izpolnil sem obljubo."

Po tem je Jose vsako soboto zvesto obiskoval cerkev. Umrl je tri leta kasneje, leta 2019 v starosti 83 let.

Jose je eden izmed mnogih bolnikov, ki jih je kaplan Roger ob Jezusovi ljubezni videl, da so se spreobrnili. Običajno z bolniki ni tako direkten, kakor je bil z Joseem. Vedel je, da Jose pozna Boga, in čutil je, da je lahko z njim bolj direkten. Ravna se po Kristusovi metodi doseganja ljudi, ki jo Ellen White opisuje v knjigi Zdravje na doseg roke, str. 87: "Kristusov način dela bo zagotovil pravi uspeh v pridobivanju ljudi. Zveličar se je družil z ljudmi kot tisti, ki jim želi dobro. Pokazal je svoje sočutje do njih, stregel njihovim potrebam in pridobil njihovo zaupanje. Potem jim je velel: 'Pojdite za menoj!' (Mt 9,9)"

Kaplan Roger pravi, da niso samo kaplani v bolnišnicah obdani z bolnimi. Svet je poln ljudi, ki obolevajo za grehom. Najprej jim je dobro pokazati sočutje s poslušanjem, dodaja.

"Ko se bolnik olajša in sname breme, ki ga je znotraj težilo, lažje prisluhne in sprejme nasvet," je dejal. "Tedaj lahko spregovoriš o Jezusu."

Del daru trinajste sobote leta 2018 je pomagal postaviti novo krilo bolnišnice Southeast v mehiškem mestu Villahermosa. Hvala za vaš dar, ki omogoča, da bolniki spoznajo Jezusovo ljubezen po kaplanu Rogerju in njegovih sedmih sodelavcih prostovoljcih.

29. maj 2021

BUM!

Mehika, Ángel Haro, 43

Katolicizem je prevladujoča mehiška vera, odkar je bil uveden med špansko kolonizacijo v šestnajstem stoletju, Mehika pa je za Brazilijo druga največja katoliška država na svetu.

Po zadnjem ljudskem štetju pripada 83 % prebivalstva Mehike Rimskokatoliški cerkvi, 10 % je drugih kristjanov, 0,2 % drugih verstev, 5 % nobene vere in 3 % neopredeljenih.

21-letni Angel je z daljnogledom pregledoval pusto peščeno pokrajino in grmičevje v mehiški državi Chihuahua. Bum!

Angel je opazil vojake, ki so streljali s topovi. Čeprav so bili vojaki z orožjem vred oddaljeni 7 km, je eksplozija glasno odmevala čez puščavo. Angel je sledil valoviti sledi belega dima, ki je kazala pot leta krogle. "Bog," je molče molil, "prosim, naj eksplodira."

Nekaj trenutkov kasneje, BUM! Krogla je eksplodirala v ognju in dimu, ko je zadela tla in uničila vse v polmeru 1 km.

Angel je od olajšanja zavzdihnil. Tudi vojaka ob njem sta začutila olajšanje. Njuna naloga je bila poskrbeti, da vsaka krogla eksplodira. Na strelišču ni smela ostati nobena neeksplozirana krogla, potem ko se bo enota s 60 vojaki vrnila v bazo v Mexico Cityju na koncu 15-dnevnih vaj. Bil je zadnji dan vaj. Naslednje jutro se bodo vojaki vkrcali na vojaški vlak, ki jih bo sedem dni vozil do njihove baze. Sam bo prejel dovolilnico za obisk matere. Spomnil se je Svetega pisma, ki mu ga je podarila. Vsak dan vojaških vaj zvečer iz njega bere dogodke v zvezi z Jezusom. Ve, da njegova mama moli zanj, odkar se je pridružila Krščanski adventistični cerkvi pred petimi leti. Zdaj je molil tudi sam, ko je opazoval eksplozije krogel.

Bum! Še več belega dima se je razblinilo po nebu. "Bog, prosim, naj jo raznese," je znova molil. Tišina. Angelova obrv se je namrščila zaradi zaskrbljenosti. Njegova tovariša sta jezno zaklela. Trio bo sedaj moral izslediti nerazstreljeno kroglo in jo uničiti. Dve uri kasneje so se vaje za ta dan končale. Angel in njegova tovariša so se odpravili iskat

nerazstreljeno 15-kilogramsko kovinsko kroglo. Ko so hodili po strelišču, je Angel opazil zajce in kojote, ki so jih pobile eksplozije orožja. "Tu je," je nenadoma vzkliknil vojak. "Zakopala se je v mehek pesek."

Vojaki so nad kroglo postavili kopico suhega grmičevja in vej. En vojak je na les nalil dizelskega goriva in prižgal vžigalico, ko sta Angel in drugi vojak zbežala v zavetje kupa kamenja kakšen kilometer proč. Kmalu zatem se jima je pridružil še tretji vojak.

Potem so čakali. Pet minut... deset minut... petnajst minut. "Bog, prosim, naj jo raznese," je molil Angel. Dvajset minut... bum!

Vojaki so pokukali izza kupa skal. Gost bel dim se je dvigal v zrak. Ko se je 10 minut kasneje razkadilo, so se vojaki odpravili proti mestu eksplozije pogasit ogenj. Smejali so se in krohotali, vedoč, da je njihova kočljiva naloga uspešna in bodo kmalu na poti domov.

Bum!

Angel se je nemudoma vrgel na tla. Še nikoli v življenju ni bil tako prestrašen. "Bog, prosim, zaščiti nas. Zaščiti nas," je molil. "Varuj nas, varuj nas." Bilo je nerazložljivo. Zgodilo se je nepredstavljivo. Naboj je razneslo še drugič.

Po nekaj minutah so vojaki vstali in se pregledali. Nihče ni imel niti praske. Pa samo 7 metrov od naboja so bili, ko ga je razneslo. Vojaki so se radostni objeli. Potem so spoštljivo pokleknili v pesek.

"Hvala, Bog, za tvojo zaščito in da si nas ohranil," je Angel vedno znova ponavljal.

Tisti dan je spremenil Angelovo življenje. Začel je poslušati, ko mu je mama govorila o Jezusu. Skrbno je predelal čtivo za proučevanje Svetega pisma in knjige Duha preroštva, ki mu jih je mama poslala v vojaško bazo. Dve leti po eksploziji je izročil srce Jezusu in se krstil.

"Samo čudež nas je rešil tisti dan," pove Angel. "Ni običaj, da naboj raznese dvakrat. Obvarovala nas je vsekakor Božja roka. Prepričan sem, da ima Bog načrt zame."

Danes šteje Angel 43 let in dela kot uradnik za varnost in nadzor kakovosti v adventistični bolnišnici v Villahermosi v Mehiki. Hvala za vaš dar trinajste sobote v prvem četrletju leta 2018, da smo lahko zgradili novo krilo bolnišnice.

5. junij 2021

MOLITEV ZA MOŽA
Mehika, Esther Garcia, 35

Mehičani resno jemljejo šport. V predosvajalskih časih so bili poraženci obredne igre z žogo pogosto usmrčeni. Še vedno obstajajo nevarni športi, kot sta bikoborba in rodeo (prihajata v Mehike), kjer tekmovalci tvegajo življenje.

Mehika je v svoji zgodovini ustvarila odlične umetnike, vključno z Maji in drugimi avtohtonimi skupinami, ki so izdelovale freske, kipe in nakit. Tudi sodobni mehiški umetniki ustvarjajo odlične slike, kipe, freske in fotografije.

Mehika je ena bolj biotsko raznolikih držav na svetu; sestavljena iz gora in tropskih deževnih gozdov, puščav in močvirij, v njej najde dom nešteto vrst živali.

Ko je imela Esther komaj 12 let, je začela vsak večer v sobi moliti prav posebno molitev. "Prosim, daj mi dobrega moža," je molila.

Estherin oče je bil alkoholik in se je stalno prepiral z materjo. Pogosto je s kuhinjskim nožem grozil Esther in materi in včasih ga je tudi zagnal vanju. Vedno je zgrešil.

Esther pravzaprav ni znala moliti, verjela pa je, da ji Bog lahko pomaga. Pogovarjala se je z njim kot s prijateljem.

"Prosim, najdi mi dobrega moža, srečno družino in otroka," je molila.

Po diplomi je spoznala Luisa, ko je delala v lekarni. Bil je njen šef. Začela sta se shajati in Luis jo je povabil na posebni program v Krščansko adventistično cerkev. Cerkev ji je bila takoj všeč. Ljudje so bili prijazni in tam je čutila mir, kakršnega prej še ni izkusila. Pastor je govoril o Danielu.

Nenadoma je zaslišala moški glas, ki ji je spregovoril. "Sem spadaš," je dejal. "Ti si del tega." Esther je pogledala Louisa.

"Ali si mi kaj rekel?" je vprašala. "Nič nisem rekel," je odvrnil. "Čisto tiho sedim tukaj." Esther je pomislila, da se ji meša.

Ko je po pridigi odšla domov, je v mislih še kar slišala glas.

"To je tvoj kraj," je govoril glas. "Sem spadaš." Esther ni razumela, kdo govori. A je čutila mir. Naslednjo soboto je Esther povedala Luisu, da bi rada proučevala Sveto pismo.

Naslednji dan sta k Esther vesela prišla Luisova sestra z možem in skupaj so proučevali Sveto pismo. Ko je slišala za deset zapovedi in stvarjenje, si je želela izvedeti še več. Sveto pismo je začela proučevati kar sama.

Neko nedeljo popoldne, ko je bila sredi proučevanja Svetega pisma, se je oče domov vrnil izredno vinjen. V dnevni sobi je videl adventistični zakonski par in se napotil v kuhinjo. Esther je iz kuhinje slišala lomljenje, potem pa jo oče poklical k sebi. Grozeče je dvignil nož. "S prijatelji izginite iz moje hiše," je zarenčal. "Če ne greste, te bom ubil."

Esther so se od groze razprle oči. Glas ni bil očetov. Na obrazu je imel izraz, ki ga še ni videla. Bil je kakor druga oseba. Poskusila se je pogovoriti z njim.

"Prosim, pomiri se," je govorila. "Ne jemljem mamil, ne pijem alkohola. Poskušam proučevati Sveto pismo, kar je dobro zame."

Oče ni hotel poslušati. "Pobil bom tista dva in potem še tebe," je grozil. Esther je prosila prijatelja, naj odideta. Ko sta z njo molila, sta šla, onapa je odšla v sobo in jokala. "Prosim, Bog. Moraš mi pomagati," je govorila. "Nočem tako živeti."

Objel jo je mir. Ko je odšla iz sobe, je poiskala očeta v dnevni sobi. Ko jo je zagledal, se je začel glasno smejati. Zaslutila je, da se ne smeji oče. Stekla je nazaj v sobo in znova molila.

"Bog, kaj želiš od mene?" je spraševala.

Odgovor je začutila nemudoma. Tisti trenutek se je odločila srce izročiti Jezusu in se krstiti.

Danes, osem let pozneje, je Esther cerkvena tajnica in vodja mladih v Krščanski adventistični cerkvi Amatitan v Villahermosi v Mehiki. Z Luisom sta poročena in pričakujeta prvega otroka. "Molila sem za dobrega moža, srečno družino in otroka," pravi. "Bog je uslišal moje molitve.

Hvala za vaš dar trinajste sobote v prvem četrtletju leta 2018, ki je pomagal postaviti novo krilo adventistične bolnišnice v Estherinem mestu Villahermosa.

12. junij 2021

TO NI MOJA POT
Mehika, Fabiola Padilla, 36

Mehika ima bogato avtohtono dediščino, nanjo pa je močno vplivalo nekaj stoletij vladavine Špancev. Danes je večina Mehičanov mestizov, mešanica avtohtone in španske krvi.

Prvo uglašeno družbo v Mehiki so ustvarili Olmečani, ki so se pojavili v jugovzhodnem delu države okoli leta 1200 pr. n. št. Sledili so Maji, Tolteki in Azteki.

Status in priložnosti posameznika v Mehiki so od rojstva do smrti pod močnim vplivom družinskih vezi. Zaradi gospodarske prednosti ali potrebe po skupni nastanitvi si pogosto trije ali več rodov deli gospodinjstvo tako na podeželju kot v mestih. Cele družine, stari starši, odrasli, najstniki in majhni otroci se pogosto udeležujejo prireditve skupaj. Poroke so množične tradicionalne prireditve, namenjene družinam kot tudi quinceañera, praznovanje petnajstega rojstnega dne mladenke.

Mehiška hrana je znana po paleti okusov in začimb, zlasti pekočega čilija. Med priljubljene jedi spadajo takosi, buriti in enčilade, ki jih najdemo v restavracijah po vsem svetu.

Sivi kiti se vsako leto napotijo na več tisoč kilometrov dolgo pot od Aljaske do severa Mehike, kjer se pariyo v vodah Kalifornijskega zaliva.

Fabiola iz Villahermose je po krstu še 18 let molila za očeta, da bi tudi on izročil srce Jezusu. Zdel se je brezupen primer. Ni zaupal Svetemu pismu in molil je k Mariji in svetnikom. Veliko je pil, pogosto žalil in zasmehoval soprogo, njegov obraz je bil stalno izmaličen od jeze. Ko je Fabiola govorila o Jezusu, je oče običajno šel proč. Ni se naveličala moliti. Za molitev je prosila tudi vernike. Bog je končno uslišal njene molitve. Odgovor pa ni bil pričakovan.

Očetu so v 75. letu življenja odkrili raka jeter. Zdravnik je dejal, da se je razširil in se ne da operirati. Ko je Fabiola slišala, da bo oče umrl, je začela moliti še bolj goreče za njegovo zveličanje.

"Gospod, daj mi prave besede, da povem očetu zate," je molila vsako jutro in vsak večer ves teden. "Daj mi pogum," je molila.

Potem je stopila k očetovi postelji in prijela njegovo roko. Bila je živčna. Bala se je, da se bo razjezil nanjo in ji rekel, naj odide. Potem pa se je spomnila, da je molila. "Tako zelo te imam rada," je začela. "Bog, o katerem ti bom govorila, je Bog, v kogar verujem. On je Bog, ki te ima moč ozdraviti. Naj molim s teboj." Oče ji je na njeno presenečenje dovolil moliti z njim. Odslej sta vsako jutro in vsak večer skupaj molila. Po molitvi je brala iz Svetega pisma in pela hvalnice. Oče je molče poslušal. Fabiola se je spraševala, ali so njena dejanja neuspešna, a je še naprej brala Biblijo in pela. Z drugimi verniki so določili dan molitve in posta za očeta.

Rak se je hitro širil in oče je oslabel. Fabiola ni vedela, kaj bi. Prijateljica iz cerkve, Rita, je ponudila, da z očetom proučuje Sveto pismo. Fabiola je bila presenečena, ko se je strinjal.

Ko je Rita videla, kako oče slabi, je pospešila svetopisemsko proučevanje na sedem lekcij tedensko. Po sedmi lekciji je vprašala očeta, ali bi izročil srce Jezusu. "Zakaj se ne bi krstil?" ga je vprašala. Oče je povedal, da se želi krstiti.

Roger Pech, pastor bolnišnice Krščanske adventistične cerkve je očeta krstil v plastičnem otroškem bazenu na dvorišču pred hišo v sredo ob 13.30. Tisti večer oče ni hotel v spalnico. Želel je ostati z družino v dnevni sobi. Kmalu po polnoči je začel hitreje dihati, še zadnjič je vdihnil in zaprl oči.

Očetov obraz, ki je bil tolikokrat spačen od jeze, je bil v krsti videti povsem miren. Presenečeni žalujoči so spraševali, ali je hodil v cerkev, ne da bi za to vedeli. Fabiola je povedala, da je pred smrtjo izročil srce Jezusu. Prepričana je, da je Bog naredil čudež. Sprememba očetovega srca se je zgodila v samo dveh mesecih, in sicer v času, odkar so mu odkrili raka, potem pa je umrl.

"Oče je izročil srce Jezusu, kakor je to želel Bog in ne jaz," pravi Fabiola. "Kar je človeku nemogoče, je mogoče Bogu."

Hvala za vaš dar trinajste sobote v prvem četrtletju leta 2018, s katerim smo postavili novo krilo adventistične bolnišnice, stavbo, kjer deluje tudi pastor Roger Pech v Villahermosi v Mehiki.

19. junij 2021

MOČ SEMENA

Mehika, Florencio Vazquez, 61

Najbolj priljubljen šport v Mehiki je nogomet. Mehika je gostila nogometno svetovno prvenstvo v letih 1970 in 1986, Mexico City pa poletne olimpijske igre leta 1968.

Več kakor polovica prebivalcev živi v središču države, prostrana sušna območja na severu in tropski jug pa sta le redko poseljena. Skoraj 80 % Mehičanov zdaj živi v mestnih območjih, saj so se ljudje iz revnih podeželskih območij preselili v mehiška mesta, glavno mesto Mexico City pa je eno izmed mest z največ prebivalcev na svetu.

Štiriletni Florencio je pridno delal na babičini kmetiji. Sadil in obdeloval je riž, avokado, kakav in vrtnice ob pomoči odraslih bratrancev in sedemletnega soseda Antonia.

Florencio je opazil, da Antonio ne dela ob sobotah. Prav tako ni prišel po plačo v soboto popoldne skupaj z odraslima sestričnima. Prišel je šele po sončnem zahodu v soboto zvečer. Florencio je vprašal, zakaj. "Bral sem Sveto pismo," je odvrnil Antonio. "Bog pravi, da ob sobotah ne smemo delati, ker je to njegov dan."

Florencio je verjel Antoniu, saj je bil drugačen od drugih dečkov. Bil je vljuden, prijazen in bral je Sveto pismo. Bil je njegov najboljši prijatelj. Nekaj dni pozneje je Antonio med odmorom za delo povabil Florencia z njim v cerkev. "Bi rad šel z menoj v cerkev?" je vprašal, medtem ko sta srkala svetlo rožnato pijačo iz koruze. "Poseben program za otroke bo. Lahko skupaj bereva Sveto pismo. Spoznal boš nove prijatelje." "Da, rad bi šel," je odgovoril Florencio.

Pa ni šel. Babica je bila druge vere in adventisti ji niso bili všeč. Imela jih je za lene, ker niso delali ob sobotah. Antonio pa se ni vdal. Florencia je spet povabil čez nekaj dni.

"Pridi z menoj v cerkev," je dejal.

Florencio si je želel, pa mu babica ni dovolila. Antonio je še naprej vabil Florencia in čez kakšen mesec je Florencio opazil priložnost. Neko soboto zjutraj je babica zgodaj odšla zdoma prodajat avokado in

vrtnice. Tako je šel z Antoniem v cerkev – in bilo mu je všeč. Ljudje so bili prijazni. Še posebej pa mu je bil všeč program otroške sobotne šole.

Ko se je vrnil domov, ga je babica čakala. "Kje si bil?" je zahtevala odgovor. "Z Antoniem sem šel v Krščansko adventistično cerkev," je odgovoril malček. Babica je bila besna. "Tista cerkev mi ni všeč. Ne hodi vanjo," je govorila. "Če ne boš več šel, ti kupim pivo."

Florencio pa je s prijateljem dalje hodil ob sobotah v cerkev. Izmuznil se je iz hiše, ko je babica odšla zdoma prodajat zelenjavo, in pazil, da se je vrnil pred njo.

Minili sta dve leti in Antonio se je z družino preselil v drugo mesto. Florencio je brez prijatelja prenehal hoditi v cerkev in se navzel nezdravih navad. Ko je imel 9 let, je z babičinim dovoljenjem redno pil pivo. Potem je začel kaditi marihuano in uporabljati kokain. Seme pa, ki ga je zasadil Antonio, ko sta delala na babičini kmetiji, ni zamrlo.

Po mnogih letih boja z zasvojenostjo je Florencio vpil h Gospodu po pomoči. "Prosim, ozdravi me," je molil.

Leto dni je molil isto molitev in nenadoma ga je želja po pijači, kajenju in uporabi mamil minila. V 45. letu je bil prost in se veselil, vedoč, da je Bog uslišal njegove molitve. Srce je izročil Jezusu in se pridružil Krščanski adventistični cerkvi.

Florencio pravi, da je postal adventist, ker se je spomnil tega, kar mu je pripovedoval Antonio, ko je bil sam star komaj 4 leta: da se Krščanska adventistična cerkev ravna po Svetem pismu in izpolnjuje vse Božje zapovedi vključno s sedmim dnevom, soboto.

Danes ima Florencio 61 let in rad govori, kako ga je Bog rešil alkohola in mamil. 20 ljudi se je izročilo Jezusu, potem ko so slišali njegovo osebno izkušnjo in z njim proučevali Sveto pismo.

"Mogočnega Boga imamo," pove Florencio. "Ne morem pojasniti njegove moči, a spremenil mi je življenje."

Hvala za vaš dar trinajste sobote leta 2018, s čimer smo postavili novo krilo adventistični bolnišnici v Florenciovem domačem mestu Villahermosi v Mehiki.

26. junij 2021

OD VRAT DO VRAT

Mehika, Ashley Alvarez, 20

Španščina je uradni državni jezik Mehike in jo govori večina prebivalstva, vendar se še vedno govori približno 60 avtohtonih jezikov, med njimi tudi huastec v Veracruzu; majščina v Jukatanu; Mazahua, Nahuatl, Otomí, tarastec in totonac v Srednji regiji Mesa; tzeltal in tzotzil v Chiapasu; in zapotec, mixtec in mazatec v Oaxaci.

Mehika je osrednja prostor selitvenih vzorcev mnogih vrst. Nešteto rac in gosi vsako jesen leti v mehiške gore. Milijoni ogroženih metuljev monarhov se vsako leto preselijo iz Združenih držav Amerike, da preživijo zimo v gozdnatih vrhovih v vzhodni državi Michoacán. Biosferni rezervat metuljev Monarh Michoacán je bil leta 2008 določen za Unescovo svetovno dediščino, čeprav onesnaženje iz Mexico Cityja in sečnja ogrožata metulje in njihova drevesa.

Tri barve mehiške zastave imajo za državo globok pomen: zelena pomeni upanje in zmago; bela pomeni čistost; rdeča pa predstavlja kri, ki so jo prelili junaki naroda.

Vse je začelo, ko sem se v manjšem mehiškem mestu, kakšni dve uri vožnje južno od meje z ameriško državo Teksas, vpisala v srednjo šolo.

S sošolko Ketzy sva postali dobri prijateljici in izvedela sem, da je adventistka. Kar naprej me je vabila s seboj na taborjenje in druge cerkvene dejavnosti. Pa niti enkrat vso srednjo šolo nisem šla. Govorila sem: "Ne morem. Starši mi ne dovolijo." Pa v resnici nisem nikoli vprašala staršev za dovoljenje. Ni me zanimalo, zato so šla njena vabila skozi eno uho noter in pri drugem ven.

Včasih sva imeli s Ketzy prijateljske debate o soboti. Povedala mi je, kaj veruje, in jaz njej, kaj verujem sama. Dejansko sploh nisem vedela, kaj verujem. Samo nasprotovati sem želela. Oče mi je nekoč rekel, da ni pomembno, kateri dan posvečujemo.

Ko sva opravili maturo, se je Ketzy odločila za študij medicine, mojo prošnjo pa je fakulteta zavrnila. Začela sem razmišljati, da me je

Bog pozabil. Leto dni sem bila žalostna, ko pa me je Ketzy povabila na cerkveni dogodek, sem šla.

Takoj mi je bilo všeč. Ljudje so bili prijazni in so me sprejeli. Tri-dnevno taborjenje je temeljilo na misijonskem delu. Očistili smo reko in obnovili molitveni dom Krščanske adventistične cerkve. Najbolj pa je name naredilo vtis, ko smo hodili od vrat do vrat. Obrazi ljudi so žareli, ko smo jim odpeli pesem ali prebrali svetopisemsko besedilo. Lahko sem videla, kako se je po molitvi spremenilo njihovo srce.

Še nikoli prej nisem opravljala misijonskega dela in presenetilo me je, kako dobro sem se počutila. "Res bi rada to še počela. To bi rada počela ves čas!"

Tisti konec tedna je spremenil moje življenje. Žalost se je razblinila. Moje življenje je dobilo smisel. Staršem sem povedala za taborjenje, ampak ju ni zanimalo.

Naslednjo soboto sem šla v cerkev. Ljudje so me sprejeli in vpeli v cerkvene dejavnosti. Iz branja Svetega pisma sem veliko izvedela in vsako soboto odslej sem šla v cerkev.

Natanko mesec dni po taborjenju je cerkev obiskal študent teološke univerze Montemorelos, ker smo imeli tedensko evangelizacijo. Povabila sem ga k nam na kosilo in z družino je govoril o Svetem pismu. Ko je odhajal, me je vprašal: "Ali si razmišljala o krstu?" Ko sem zaslišala vprašanje, sem pomislila: "O, kako sem si želela to slišati." Takoj sem se odločila za krst. Starši in Ketzy so bili ob meni, ko sem se čez tri dni krstila.

Minil je mesec in obiskala sem stezosledski tabor na univerzi Mentemorelos. Med časom za pripovedovanje izkušenj so poklicali tudi mene, da povem, kar sem doživela. Ko sem govorila, so bili ljudje vidno ganjeni. Ko sem končala, je organizator objavil: "In želi si študirati na naši univerzi."

Dejansko si tega nisem želela. Nisem imela denarja in hotela sem ostati s starši. Nisem pa mogla zavriniti predloga univerzitetnega profesorja, da poletje preživim kot literarna evangelistka in si zaslužim denar za vpis. Ko sem hodila od vrat do vrat, sem spoznala veliko o svoji veri. Spoznala sem, da se mi je uresničila želja, da bi hodila od vrat do vrat. Zaljubila sem se v to delo.

Ob koncu poletja so mi starši veleli, naj se vrnem domov. Doma sem hrepenela po tem, da se vrnem na univerzo in dalje delam kot literarna evangelistka in zaslužim denar za vpis. Zdaj vem, da je name vplival Bog, da bi opravljala to delo.

Končno sem staršem rekla, da bom na univerzo šla sama, če me ne bosta odpeljala nazaj. Jezno so me odpeljali nazaj. Niti poslovili se niso, ko so me oddali. Težko mi je bilo in sem molila: "Gospod, zdaj sva samo ti in jaz."

Minil je mesec, ne da bi s starši kaj spregovorili, in spraševala sem se, ali sem naredila napako. Poklicala sem očeta. Ko sem mu ravno hotela reči, da se vračam domov, je dejal: "Domov ne moreš. Ostani tam. Z mamom se bova pridružila Krščanski adventistični cerkvi." Nisem mogla verjeti. Začela sem jokati. Niti govoriti nisem mogla, tako zelo sem jokala.

Kasneje sem izvedela, da je moja odločitev služiti Bogu kot literarna evangelistka starše osupnila. Ko so me oddali na univerzi, so se odločili oditi v Krščansko adventistično cerkev, da bi izvedeli kaj več. Potem so proučevali Sveto pismo in se odločili krstiti. In ves ta čas sem bila prepričana, da so bili jezni name.

Šest tednov po telefonskem klicu sta se oče in mama krstila skupaj z mojim 17-letnim bratom in 13-letno sestro. Ker sem bila zvesta Božjemu vabilu, da delam kot literarna evangelistka, se je krstila vsa moja družina.

Moje mesto San Fernando je majhno in vsi vedo, da se je moja družina pridružila Krščanski adventistični cerkvi. Ko s starši govorimo o naši zgodbi, veliko družin kaže zanimanje za cerkev. Ne vem, kaj sledi. To je šele začetek naše zgodbe.

Dar trinajste sobote to četrletje bo pomagal odpreti misijonarsko učno središče Boljše življenje na univerzi Montemorelos in na dvanajstih adventističnih izobraževalnih institucijah znotraj Srednje-ameriške divizije. Hvala za vaš obilen dar trinajste sobote, ki pomaga širiti evangelij po svetu.